

KERK-KRANT

AUGUSTIJNENKERK EINDHOVEN

jaargang 4, nummer 7

5 juni 2016

Pater Dolf van der Linden OSA vijftig jaar priester

Op zondag 12 juni wordt in een feestelijke viering stilgestaan bij het gouden priesterfeest van pater Dolf van der Linden. Op 11 juni 1966 werd hij in de Boskapel te Nijmegen door Mgr. Bluysen tot priester gewijd.

In deze aflevering een uitgebreid vraaggesprek met de jubilaris. Aansluitend aan de viering op 12 juni is er in de kerk gelegenheid om de jubilaris te feliciteren.

LITURGIEKALENDER JUNI 2016

Hem volgen

In ons internettijdperk is het helemaal in om te twitteren. Talloze mensen, vooral jongeren, posten dagelijks hun tweets en proberen zoveel mogelijk volgers te krijgen. Hoe meer volgers, hoe populairder je bent. Dat roept de vraag op wie wij willen volgen. Op deze zondagen horen wij in het evangelie voorbeelden over het volgen van Jezus. Hem volgen blijkt overigens niet zo gemakkelijk te zijn, in ieder geval niet zo gemakkelijk als het drukken op een toets van je mobiele telefoon. Wat houdt dat eigenlijk in: Jezus volgen, zijn leerling worden?

Zondag 5 juni 10.00 uur

Thema:
Lezingen:
Voorganger:
Koor:

10^e Zondag door het jaar

"Ik zeg je: sta op!"
1 Koningen 17, 17-24; Lucas 7, 11-17
Frans van der Mark
Schola

Zondag 12 juni 10.00 uur

Vijftig jarig priesterfeest van Dolf van der Linden OSA

Thema:
Lezingen:
Voorganger:
Koor:

11^e Zondag door het jaar

"Zorg en verbondenheid met elkaar"
Fragment uit een preek van Augustinus;
Johannes 10, 11-18
Dolf van der Linden
Musica Sacra

Zondag 19 juni 10.00 uur

Thema:
Lezingen:
Voorganger:
Koor:

12^e Zondag door het jaar

"Wie is Hij?"
Zacharia 12, 10-11; Lucas 9, 18-24
Joost Koopmans
Samenzang

Zondag 26 juni 10.00 uur

Thema:
Lezingen:
Voorganger:
Koor:

12^e Zondag door het jaar

"Wat is er nodig om Hem te volgen?"
1 Koningen 9, 16b 19-21; Lucas 9, 51-62
Piet Stikkelbroeck
Schola

Oude en jonge katholieken

Op de laatste bijeenkomst van de Jongerengroep bespraken wij een artikel van Carmody Grey, een jonge Engelse theologe, dat verscheen in de Britse katholieke krant The Tablet en dat gaat over de geloofsbeleving van jonge en oude katholieken. Hoe en wat gelooft de oude generatie? De generatie van katholieken die het 2^e Vaticaans Concilie hebben meegemaakt, hadden een groot optimisme met betrekking tot de houding van de kerk ten aanzien van de wereld. Wilde de Kerk toekomst hebben, dan moest

zij open en progressief zijn. Ze moest zich ervan bewust zijn dat er grote veranderingen hadden plaatsgevonden in de morele en spirituele opvattingen. Zij moest zich aanpassen aan de hedendaagse zeden en gewoontes. Als de Kerk niet zou beantwoorden aan deze verwachtingen van de jonge mensen dan zou zij gemarginaliseerd worden en zou zij niet meer relevant zijn. Deze katholieken van de oude generatie hadden nog de voor-conciliaire tijd met haar liturgie, spiritualiteit en theologie meegemaakt. Voor hen hield het Concilie de belofte in, dat hun geloof betekenis zou krijgen. Zij spraken zelfverzekerd over de veranderingen die blijvend noodzakelijk waren: meer democratische structuren; priesterschap voor vrouwen; acceptatie van homosexualiteit en van anti-conceptie. Het lijstje is nog veel langer. Het alternatief, zo dachten ze, was de gestage dood van een Kerk die steeds meer irrelevant was en alleen maar tot zichzelf sprak. Deze houding van de oudere generatie gaat uit van de onbewezen stelling dat de geschiedenis rechtlijnig op een voorspelbare manier voortschrijdt. Maar dat is een mythe. De wereld noch de Kerk ontwikkelt zich op deze manier. Bovendien hadden zij de aanmatigende droom dat de steeds toenemende secularisatie de Kerk zou dwingen te veranderen. Maar dat is een naïeve illusie gebleken van een bepaald moment in de moderne Europese sociale gedachte. Binnen de Kerk is de toekomst niet waar de oudere generatie schijnt te denken dat zij is. Hoe en wat geloven jonge katholieken? Jonge katholieken die praktiserend gelovig zijn, streven een alternatieve identiteit na: een besef van eigen persoonlijkheid en een gemeenschap die hen apart zet van hun leeftijdgenoten. Dit geeft hun het gevoel zoals elke nieuwe generatie dat graag wil, dat zij speciaal zijn. Juist zoals de generatie van de jaren zestig op haar beurt deed, verzetten zij zich, maar zij verzetten zich tegen de morele en spirituele kleurloosheid en homogeniteit van de tegenwoordige jongerencultuur. De katholieken met wie de schrijfster optrekt op het geloofspad, met wie zij leeft en werkt, willen een religieuze identiteit die zelfverzekerd tegendraads is met wat hen omringt; een identiteit die onbeschaamd traditioneel is, in tegenstelling met de heersende obsessie voor het nieuwe en het vluchtige. Zij vinden dat tekens van de alternatieve cultuur zichtbaar moeten zijn op het diepste niveau van hun gedrag en identiteit. Katholieke sexuele en genderethiek is een van de manieren waarop velen van hen zich het duidelijkst onderscheiden van hun sociale achtergrond. Oudere katholieken zouden verbaasd zijn over hoe velen van hen bewondering hebben voor de 'theologie van het lichaam', zich verzetten tegen het homohuwelijk, genderrollen aanvaarden en ernaar uitzien om natuurlijke geboorteregeling te gebruiken. Zij gaan prat op discipline en verwachten hoge standaards van religieuze observantie. Zij kennen en verheugen zich in de verschillen met de protestanten. Hun helden zijn Johannes Paulus II en Benedictus XVI. Deze jonge katholieken willen geen geloof dat alleen maar een hobby is, een aanhangsel van een leven dat zich anderszins niet onderscheidt van dat van hun tijdgenoten. Wat hen prikkelt en motiveert met betrekking tot hun katholieke geloof is haar verschil: een verschil dat veeleisend, niet modieus is en het leven verandert.

Jongerengroep

Dit artikel leverde boeiende gespreksstof op voor onze jongerengroep. Wij konden het wel eens zijn met de heersende obsessie voor het nieuwe en het vluchtige, maar niet met de negatieve kijk op deze tijd. Wij zouden ons moeten onderscheiden van de huidige moderne samenleving, omdat die in de katholieke Kerk niet zou kunnen. In een volgende bijeenkomst willen wij dan ook onze religieuze identiteit met eigen woorden gaan opschrijven. U hoort dus nog van ons!

De Jongerengroep (u kunt reageren via joost.koopmans@online.nl)

"Als je gelooft dat God bestaat, dan kun je niet passief blijven"

Op 12 juni hoopt pater Dolf van der Linden zijn 50-jarig priesterjubileum te vieren. Reden voor de redactie van de Kerk-Krant om met hun mederedactielid te gaan praten over de verstreken halve eeuw. Over zijn jeugd, over zijn priesteropleiding, over zijn werk en over de toekomst.

Dolf, onze eerste vraag is altijd, wil je ons iets vertellen over je jeugd en het gezin waarin je bent opgegroeid?

Op 2 februari 1939 ben ik in Nuenen geboren als oudste in een gezin van zes kinderen. Mijn ouders hadden een boerenbedrijf. Zij waren mensen met een groot sociaal gevoel. Gastvrijheid en verbondenheid, dat zijn de woorden die daar bij horen. Mijn vader en moeder hebben in de oorlog joodse mensen onderdak gegeven en gewonde Engelse soldaten geholpen.

Er waren nauwe contacten met twaalf andere gezinnen die van voedsel werden voorzien. Daar horen mooie verhalen bij. Eén van deze twaalf was machinist bij de spoorwegen. Als hij met zijn trein 's nachts in de buurt van ons huis kwam, gooide hij steenkool voor ons overboord en kreeg daarvoor als tegenprestatie brood terug geleverd. Mijn vader en moeder zorgden ook voor opa en oma, die tot hun dood bij ons inwoonden en verzorgd werden. In de beste kamer.

We waren natuurlijk heel katholiek. De pastoor en de kapelaans kwamen bij ons vaak op bezoek. Ook een augustijn-in-opleiding was vaak bij ons te vinden, de latere pater Leenhouders. Hij leerde mij vliegeren. Ik had van jongs af aan het voornemen om priester te worden, en door het contact met pater Leenhouders koos ik voor de augustijnen. Mijn mooiste jeugdherinnering is verbonden met de kerstnacht. Met het hele gezin gingen we 's nachts om vier uur op de fiets naar de nachtmis. Onder een sterrenhemel zo mooi als ik later nooit meer gezien heb. En overal in de omgeving beierden de kerkklokken. Prachtig.

Na de lagere school direct naar de priesteropleiding?

Ja, dat begon met het juvenaat van de augustijnen in Venlo. Vergelijkbaar met het kleinseminarie voor bisdompriesters. Samen met ongeveer 80 jongens, voornamelijk afkomstig uit augustijnse parochies. Een gezellige tijd. In 1959 ben ik ingetreden in ons noviciaat te Witmarsum. Aan de reis hiernaar toe is nog een anekdote verbonden. Je mocht bij aankomst in Witmarsum geen geld bij je hebben. We reisden met drie klasgenoten vanaf Amsterdam naar Friesland en hebben het geld dat we nog in onze zak hadden als fooi aan de

chauffeur gegeven. De man had nog nooit zoiets meegemaakt: f 30 fooi. In Witmarsum begonnen we met een jaar noviciaat en vervolgens filosofie en theologie. In totaal zeven jaar. Een heel ontspannen en zorgeloze tijd. Op 11 juni 1966 ben ik samen met een aantal anderen in de Boskapel te Nijmegen door Mgr. Bluysen tot priester gewijd.

Eerste mis in Nuenen

Vervolgen we met je benoemingen.

Je kon als pas gewijde augustijn kiezen uit drie toekomstrichtingen: een wetenschappelijke studie aan een universiteit, naar de missie of een pastorale functie. Na een jaar Eindhoven en Utrecht werd ik benoemd tot kapelaan in de parochie OLV van Goede Raad in de wijk Malpertuis in Maastricht. Een prachtige kerk, gebouwd door architect Jean Huysmans en met de beroemde glas-in-lood ramen van Albert Troost. Daar heb ik twaalf jaar gewoond en gewerkt. Het was nog een beetje het rijke roomse leven: jaarlijks 120 communicanten, vijf scholen waar catechese werd gegeven en gezinsmissen waarin

Bijbelverhalen door kinderen werden gespeeld. In 1979 –de augustijnen hadden toen al met krimp te maken- is de parochie door de orde teruggegeven aan het bisdom Roermond. Toen ben ik op Mariënhage komen wonen en ging ik samen met drie collega's werken als districtscatecheet in Helmond. Mijn taak was het begeleiden van leraren die op 20 scholen in deze regio godsdienstlessen gaven. Het was nog de tijd dat het CDA in de meeste gemeentebesturen in deze regio dominant was, waardoor we hiervoor via de schoolbegeleidingsdienst subsidie kregen. Ik heb dat acht jaar gedaan. Nadat de subsidie hiervoor werd ingetrokken, ben ik als pastor gaan werken in verpleeghuizen in Helmond. Tot 2000 heb ik hier samen met vijf andere pastors gewerkt. Hier hoorde ook nachtelijke bereikbaarheidsdiensten bij om stervenden te bedienen. Door de sneeuw 's nachts van Helmond naar Deurne. Dat was wel avontuurlijk.

In al die jaren deed ik hier in Eindhoven mee met de bediening van de kerk: vieringen, biechthoren, preken enzovoorts. Vanaf 2000 houd ik mij daarnaast hier bezig met individueel pastoraat, gespreksgroepen, tot voor enkele jaren de bedevaart naar La Salette en de werkgroep *Spiritualiteit en Bezinning*. Alle medebroeders hier in Mariënhage hebben altijd alle ruimte en hulp gehad om hun werk goed te doen. Ik ben daar ook zeer dankbaar voor.

Je hebt in je leven vele veranderingen meegemaakt in de wereld en in de Kerk. Van de gezagsgetrouwe volkskerk via de revolutie in de jaren zestig/zeventig, naar de marginalisering van Kerk en geloof in 2016.

Het is allemaal kaler geworden. De gezellige dingen zijn weggevallen. Het rijke roomse leven gaf mij een gemoedelijke en blijde sfeer om als priester te werken.

Ik heb het maar kort meegemaakt. De veilige omheining van vroeger is weggefallen. Ik zie wel hoopvolle dingen. Zoals Sander van Walsum in *de Volkskrant* van 26 maart positief schrijft over kerken die kleine pleisterplaatsen van hoop en belofte zijn, die ook voor niet-gelovigen een functie hebben. Het is allemaal toch wel moeilijker geworden door de individualistische mentaliteit. Maar er blijven kansen genoeg om in deze tijd pastoraal werk te doen. Ik geloof erin. Prachtig beroep! Kon ik maar opnieuw beginnen!

Hoe is je Godsbeeld in die vijftig jaar geëvolueerd?

Mijn Godsbeeld is de uitnodigende liefde om er in te springen en er iets mee te doen. Het is een stroom van liefde en zorg, het geraakt zijn, en daar wil ik een functie in hebben. Ik ben in de ontwikkelingen die er zijn geweest geen profeet geweest en ik heb ook niet met de rode lantaarn achteraan willen lopen. Ik heb constructief mee willen doen. Als je gelooft dat God bestaat, dan kun je niet passief blijven. Je moet het concreet uitwerken. De één doet dat in een gezin, een ander wordt priester. Geloof in de liefde. Wij als christenen mogen en moeten onze talenten inzetten voor Kerk en maatschappij.

Een aantal malen per jaar ga je naar San Gimignano. Kun je daar iets over vertellen?

San Gimignano is een van onze oudste kloosters dat als zodanig nog functioneert. In de middeleeuwen leefden in deze streken van Toscane kluizenaars, eremieten, die zich teruggetrokken hadden uit de wereld. Door paus Innocentius IV zijn deze eremieten rond 1250 samengevoegd en onder de Regel van Augustinus gesteld. Het ontstaan van de orde. Uit die tijd dateert ons klooster in San Gimignano. In 1995 heeft het generaal bestuur van de orde er een internationaal convent geplaatst. In 1996 ben ik hier met enkele medebroeders vanuit Nederland op bezoek geweest. Ik vond het daar fantastisch hetgeen blijkbaar op mijn gezicht te lezen stond. De Italiaanse medebroeders vroegen me bij hen te komen wonen. Daar is een soort compromis uit voortgekomen omdat ik die stap voor mij te groot vond. Ik ben er nu een aantal maanden per jaar voor de ontvangst van de toeristen. Dat zijn er in het seizoen vele honderden per dag uit de hele wereld. Ik heb Italiaans geleerd, net voldoende om voor te kunnen gaan en te kunnen preken. De toeristen komen vooral voor de 25 fresco's van Benozzo Gozzoli over het leven van Augustinus.

We weten van je dat je teleurgesteld bent over het moeten verlaten van het klooster. Kun je daar iets over zeggen?

Lange tijd hebben wij augustijnen vanuit kerk en klooster gewerkt. We hadden een vaste plek in de stad hier, die altijd zeer gewaardeerd werd. Er zal helaas een einde aan komen. Ik zelf heb 37 jaar hier met medebroeders vanuit kerk en klooster gewerkt. De liturgie in de kerk en in de Groene Zaal vele andere uitstekende activiteiten. Door alles wat hier in de zaal mogelijk was, kreeg ons werk er een nieuwe dimensie bij. Als het allemaal stopt, voelt dat toch als een soort amputatie. En dat doet pijn.

Hoe heb je de gang van zaken in de kerk uit de laatste drie jaar, sinds de komst van Joost, ervaren?

We zijn van een individuele sacramentenkerk een gemeenschap geworden. De Augustijnenkerk was nooit een parochiekerk en daarom vormde zich geen gemeenschap. Het was een kerk voor individuele geloofsbeleving. In de afgelopen tijd is dit onder invloed van Joost geëvolueerd tot een kerk waar *mensen kunnen schuilen bij elkaar*, om de woorden van Huub Oosterhuis te gebruiken. Vaste verbanden zijn in de samenleving steeds minder belangrijk geworden en daarom is deze gemeenschapsvorming zo belangrijk. De ontwikkeling van sacramentenkerk tot gemeenschapskerk is voor mij persoonlijk een klein wondertje geworden.

De doop van Augustinus door bisschop Ambrosius van Benozzo Gozzoli

Geloof je in de Doorstart?

Ik heb alle vertrouwen in de motivatie van de mensen die willen doorstarten, in hun intenties, in hun geloof en in hun inzet. Het zit diep bij hen, de band met de kerk en alles wat er nu gebeurt. Maar hoe het concreet moet.....?

Ondanks alle somberheid over het verlaten van het klooster toch zin in het feest?

Ja, toch wel. Ik vind het wel leuk. Het geeft me vast nieuwe energie.

Gert Dirksen en Frans Savelkouls

Vanuit de Commissie Doorstart

Met Pinksteren heeft de Commissie Doorstart een enquête gehouden onder de kerkbezoekers met betrekking tot hun voorkeur voor de toekomstige locatie. De Commissie heeft daarbij aangegeven hoe de beide beschikbare locaties te bereiken zijn en wat de mogelijkheden zijn ten aanzien van de aanvangstijdstippen van de vieringen. De verdere invulling en organisatie moeten uiteraard nog besproken worden. De uitkomst was: Glorieux 109 stemmen en Eikenburg 33 stemmen.

De kerkbezoekers hebben dus een duidelijke voorkeur voor Glorieux, met een viering om 9.30 uur. De moderne kapel is al bij een aantal kerkbezoekers bekend. We kunnen er ook na afloop van de vieringen prima koffie drinken in de personeelsruimte. De Commissie heeft daarom besloten om Glorieux als eerste keuze verder te onderzoeken.

Aan het begin van dit jaar is aan onze kerkbezoekers gevraagd hoe zij denken over onze identiteit. Uit de reacties is vervolgens samengevat:

Onze Augustijnse spiritualiteit willen we uitdragen door:

- *een gastvrije plaats te bieden aan zoekende mensen;*
- *de mogelijkheid te bieden om te luisteren en te getuigen;*
- *een verbinding te leggen tussen traditie en vernieuwing en zich daarmee kwetsbaar opstellen;*
- *Kerk niet als instelling van gezag maar als gemeenschap van gelovigen;*
- *samen liturgie te vieren om ons levensverhaal te verbinden met het verhaal van God en Jezus Christus.*

Dit wordt hét uitgangspunt voor de nieuwe kerkgemeenschap. In onze nieuwe naam willen we verwijzen naar onze herkomst. We willen zoveel mogelijk doorgaan in de trant van de laatste jaren, die onder leiding van onze rector zo succesvol is geweest en veel nieuwe kerkbezoekers heeft aangetrokken. Daarnaast willen we ook de jongeren blijven betrekken bij de vieringen, zoals dat in dat afgelopen tijd is gebeurd.

De Commissie Doorstart gaat nu aan de slag om in verschillende groepjes de verdere invulling vorm te geven. Zowel organisatorisch als qua pastorale invulling en qua financiën.

Er wordt naar gestreefd om op **zondag 10 juli a.s.** een blauwdruk te presenteren voor onze nieuwe organisatie. De kerkbezoekers kunnen dan ook hun vragen en ideeën geven bij de verdere uitwerking. We doen ons best om u op die dag al zo goed mogelijk te kunnen informeren over onze situatie na 1 september.

Carla Piscaer

Ken uw Kerk

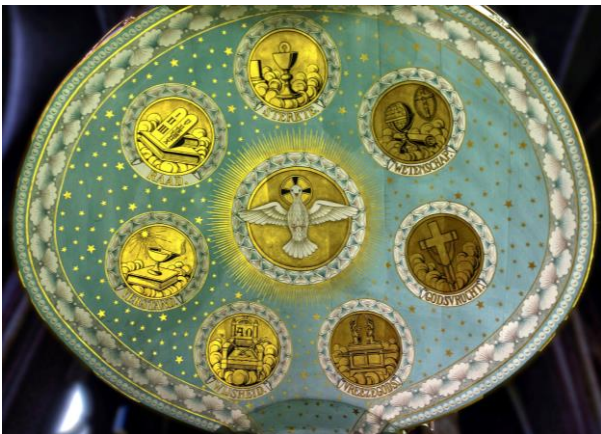
Hoewel de preekstoel in onze kerk al vele jaren niet meer in gebruik is, is dit onderdeel van het kerkinterieur altijd nog een belangrijke blikvanger. Ook het klankbord erboven springt zeer in het oog.

Preekstoelen in oude(re) kerken bevinden zich doorgaans niet helemaal vooraan in het bedehuis. De reden hiervoor ligt voor de hand: de predikant uit vroegere tijden beschikte niet over een geluidsinstallatie (in onze kerk pas in 1959 in gebruik genomen) maar zijn stemgeluid moest wel in alle uithoeken van de kerk gehoord worden. Een extra hulpmiddel daarbij was het klankbord boven zijn hoofd waardoor zijn stichtende woorden en vermaningen niemand konden ontgaan. In de Augustijnenkerk bevindt zich de preekstoel wel vooraan en is overhuifd met een prachtig klankbord.

Het is de moeite waard om er een moment bij stil te staan. Het houtsnijwerk van de kuip geeft een voorstelling van de Bergrede (Mattheus 5-7). Op het klankbord is de H. Geest afgebeeld omgeven door Zijn zeven gaven: Sterkte, Wetenschap, Godsvrucht, Vreeze Gods, Wijsheid, Verstand en Raad.

Op de achterzijde van de preekstoel bevindt zich een afbeelding van O.L.V. van Goede Raad die de predikant bij staat bij de verkondiging.

De foto's zijn gemaakt door Hans Nohlmans.

LEKENPRAAT XI

De Paterskerk gaat dicht. Dat is geen nieuws meer. Het is ook niet de eerste kerk die gaat sluiten, noch de laatste, denk ik. Lang geleden viel de kerk waar ik gedoopt ben, de Antonius Fellenoord, al ten prooi aan de toenmalige Eindhovense sloopwoede. Op dat moment was ik overigens al elders parochiaan, in de H. Hart Ploegstraat, waar ik net mijn eerste Latijnse zinnetje geleerd had als misdienaar; "ad deum qui laetificat juventutem meam." (...ik zal opgaan naar het altaar van de God die mijn jeugd heeft verblijd). Prettig overigens in retrospectief te kunnen constateren dat dat zinnetje in mijn geval klopt. Dit werd de kerk vanuit waar ik mijn ouders heb begraven, maar ook die waar mijn vrouw en ik assisteerden bij kindernevendiensten en onze beide zoons hun eerste communie hebben gedaan. Toen ook deze kerk enkele jaren geleden aan de eredienst werd onttrokken -pijnlijk en extra lastig voor minder mobiele parochianen -moesten we op zoek naar een nieuwe plek.

Kerk van de H. Antonius op Fellenoord

En zoals veel anderen in die situatie kwam ik uit bij de kerk van de paters augustijnen. Om de reeds vaker gememoreerde open, gastvrije houding naar iedereen die er binnentreedt. Helemaal onbekend was de kerk natuurlijk niet voor mij als geboren en getogen Eindhovenaar. Mijn eerste kennismaking betrof de opening van het schooljaar op het destijds nog van veel augustijnen voorziene Gymnasium aan de Van Wassenhovestraat. Weliswaar was daar een eigen kapel waar je wekelijks naar de mis ging die bestemd was voor jouw leerjaar, maar die was te klein om de honderden leerlingen van de school tegelijkertijd te herbergen. Ook belandde ik ooit in de zogenaamde vissersmis om 5 uur 's ochtends. Dat was na een examenfeest in Stratum dat de hele nacht had geduurd waarna we met acht man opgefrommeld in een Lelijk Eendje onze zondagsplicht gingen vervullen. Handig was ook voor een langslapende puber het feit dat de

laatste mis pas om kwart over twaalf 's middags begon, als nergens anders in de stad meer kerkklokken luidden. En heel speciaal was voor mij die ene kerstnacht toen na afloop iedereen buiten zalig kerstfeest kreeg toegewenst door paters die in hun zwarte habijt, terwijl de sneeuwvlokken het plein wit maakten, de kou trotseerden en zo, bij mij althans, het Charles Dickens kerstgevoel opriepen.

Kerk van het H. Hart in de Ploegstraat

En nu gaat ook deze kerk sluiten. En wordt het lot van de gemeenschap, die hier onder de bezielende leiding van Joost Koopmans opnieuw tot bloei is gekomen, erg onzeker. Wat rest is hoop. En daarnaast rest troost voor de augustijnen zelf dat hun gedachtengoed voortleeft op verscheidene plaatsen elders in de wereld, van Papoea tot Bolivia. Maar ook dat het verder gaat in degenen die hier al die jaren kennis maakten met hun spiritualiteit. Troost voor ons leken is dat ,ook al komt het rijke roomse leven niet terug, datgene wat wij zaaiden, in ons nageslacht, onze kinderen en kleinkinderen, op enigerlei wijze zal voortleven. Want een kerk kan gesloten worden, maar de geest blijft waaien waarheen hij wil. En "ubi caritas et amor, deus ibi est" (waar liefdadigheid en liefde zijn, daar is God) blijft gelden; ook na 28 augustus.

Gert Dirksen

VOEDSELBANKEN.NL
Eindhoven

Het product voor de maand juni is op de vernieuwde site onvindbaar. Maar alle lang-houdbare-producten zijn welkom!

U kunt uw gave deponeren in de mand die achter in de kerk staat.

Foto-impressie van de Pinksterviering

De foto's zijn gemaakt door Peter Wittgen.

MARC VAN DIJK ONTMOET HUUB OOSTERHUIS

Op donderdag 26 mei was onze Augustijnenkerk de locatie waar Trouw-journalist en Oosterhuis-biograaf Marc van Dijk Huub Oosterhuis zelf interviewde. Dat gebeurde voor een aandachtig gehoor van ruim tachtig mannen en vrouwen die waren afgekomen op dit gesprek, dat ruim een uur in beslag zou nemen. Daarin ging het zowel over de biografie "De paus van Amsterdam" als over diens eerste verhalenbundel "Wolf en lam".

In de inleiding hoorden we dat Huub Oosterhuis goede herinneringen bewaart aan de Groningse bisschop Gerard de Korte, die als enige destijds zijn liederen niet verbood, en zelfs luidkeels meezong toen hij de kans kreeg tijdens de uitvaart van Edward Schillebeeckx. In een andere anekdote hoorden we dat na "geweven te zijn in de schoot van zijn moeder", hij volgens zijn vader "in donder en bliksem geboren werd". Dat hij in het Hitler-jaar 1933 ter wereld kwam speelde een grote rol in zijn leven, net als de genezing van een gebroken nek, die hem reeds op 15-jarige leeftijd richting poëzie dreef waaruit later zijn liturgisch dichterschap zich ontwikkelde. Dat ging naar eigen zeggen niet zonder pieken en dalen, met wel steeds de Bijbel als inspiratiebron, "omdat daarin al zoveel zinnigs vermeld wordt".

Huub Oosterhuis

Marc van Dijk

Na een mooi intermezzo, het lied "Klankresten" dat gezongen werd door het ESK- koor met orgelbegeleiding, kwam in het laatste half uur wat meer de nadruk te liggen op de bundel verhalen die Oosterhuis grotendeels schreef in de laatste anderhalf jaar. Persoonlijk sprak het verhaal "Een lege troon" waar hij een gedeelte uit voorlas, mij bijzonder aan. Met God sprekend in de ik-vorm, die vertelt over zijn (machteloze) rol vanaf de oerknal tot nu toe. Geschreven vanuit de opvatting dat God geen andere handen heeft dan mensenhanden, toont dit verhaal wel duidelijk aan dat Oosterhuis Levinas als zijn grote leermeester ziet.

Nadat er nog enkele vragen uit het publiek gesteld waren, o.a. over de censuur van zijn liederen die in veel kerken –niet die van ons- tien jaar geleden werd ingesteld en nadat enkele welgemeende complimenten aan de hoofdpersoon van de avond waren uitgedeeld, werd het gesprek beëindigd met een luid applaus van de aanwezigen. Daarna was het tijd voor de koffie met nababbel en het signeren van beide boeken die van Pierre achter in de kerk te koop aanbood. Al met al een boeiende avond over boeiende literatuur.

Gert Dirksen

Humanitaire crisis aan de grens van Europa

Wat kan individu en politiek hierin doen?

Mpanzu Bamenga, zelf ooit naar Nederland gevlucht, nu jurist op het gebied van mensenrechten, gemeenteraadslid voor D66 in Eindhoven en bevlogen om te komen tot rechtvaardige situaties voor mensen. Hij bezocht Lesbos en schrok van wat hij zag.

Hij wil vertellen, met mensen hierover praten. Wat kunnen we doen?

Daarom is er een avond voor informatie en gesprek op:

Woensdag 15 juni, aanvang 19.30 uur

Hoogstraatgemeenschap, Hoogstraat 301 A, 5654 NB Eindhoven

LEZINGEN, CURSUSSEN, ACTIVITEITEN

Omdat het einde van het seizoen nadert, bevat de agenda nog maar één activiteit.

Stiltewandeling met mystieke momenten in de natuur

Mystiek is een eenheidservaring met de werkelijkheid. Heel snel wordt dan gedacht aan de onzichtbare (goddelijke) werkelijkheid. De werkelijkheid is echter zowel de zichtbare als de onzichtbare werkelijkheid. We hoeven God niet zover te zoeken als we doorgaans denken.

Tijdens de vakantiemaanden zijn de wandelingen op 1 juli en 5 augustus 2016

Tijd en plaats: 14.00u.-16.30u.

Kerkwijkcentrum Tongelre, 't Hofke 153, 5641 AK Eindhoven, links van de Martinuskerk.

Kosten: geen, behalve eigen consumpties.

Programma:

14.00u. Inleiding vanuit een mystieke tekst .

14.30u. Stiltewandeling door het Groen Domein Wasven; start Beukenlaantje, 't Hofke

15.30u. Nagesprek in Kerkwijkcentrum Tongelre

Leiding: Theo v.d. Elzen.

Informatie/opgave: Ruud Aalders, apraalders@onsneteindhoven.nl tel.040-244861 en Theo v.d.

Elzen, elzen17@xs4all.nl tel. 0497-572804

Wies Kleene

COLOFON

Doelstelling

De *Kerk-Krant* is een uitgave van de Augustijnenkerk Eindhoven. De *Kerk-Krant* is primair bedoeld als informatiemedium over alle activiteiten die er in en rond de kerk plaatsvinden. Daarnaast wil de *Kerk-Krant* fungeren als bindmiddel tussen kerk en gemeenschap enerzijds en tussen de leden van de gemeenschap onderling anderzijds.

De *Kerk-Krant* biedt een podium aan de leden van de gemeenschap en andere geïnteresseerden om te schrijven over onderwerpen die de Augustijnenkerk of de Kerk in het algemeen raken.

Redactie

Joost Koopmans
Dolf van der Linden
Linda Derksen
Gert Dirksen
Frans Savelkouls

E-mailadres redactie

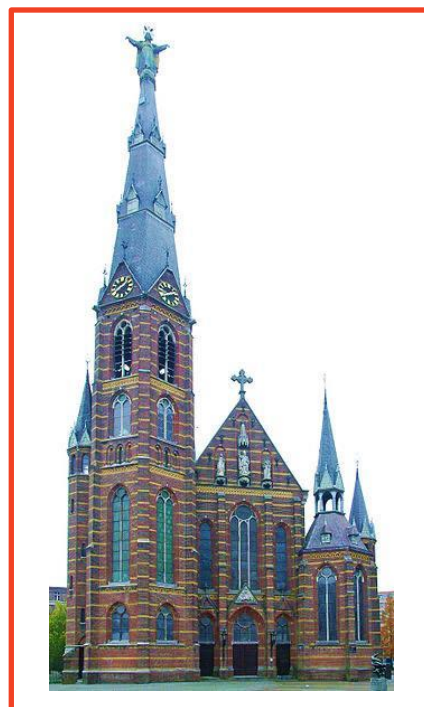
frans.ans.savelkouls@hetnet.nl

Web-site Augustijnenkerk

www.augustijnenkerk-eindhoven.nl

Adres Augustijnenkerk

p/a Klooster Mariënhage
Augustijndreef 15; 5611CS Eindhoven
Rector: pater Joost Koopmans OSA
Telefoon: 06-53362781

Bankrekening Augustijnenkerk

NL 35 INGB 0001 085790 ten name van *Augustijnenklooster Mariënhage Eindhoven* onder vermelding *Paterskerk* of *Augustijnenkerk*.

Elektronische toezending

Indien u prijsstelt op toezending van de *Kerk-Krant* per mail, dan gelieve dit kenbaar te maken via het mailadres van de redactie.

Volgende aflevering

De eerstkomende editie van de *Kerk-Krant* verschijnt op **3 juli**. Sluitingsdatum voor kopij is **24 juni**.

*De redactie behoudt zich het recht voor om ingezonden teksten niet te plaatsen, in te korten of anderszins redactioneel te bewerken.
Het copyright berust bij de auteurs van de bijdrage.*